NEJLA ARSLAN KURT

Görücü Usulü Aşk

TOPLAM 74.000

"Oysa Aşktır Yakışan Kalbe Ve Kalptir Taşıyan Aşkı!"

ROMAN

Hayat

Görücü Usulü Aşk

© 2020 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-146-7
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 552
Edebiyat : 46
Kitabın Adı : Görücü Usulü Aşk
Yazarı : Nejla Arslan Kurt
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak Tasarımı : Derya Ergül
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2025
Baskı ve Cilt : Uzunist Matbaa A.Ş.
Sertifika No: 68922

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Görücü Usulü Aşk

Nejla Arslan Kurt

Hayat

Sıra sıra dağların eteklerinde gelişi güzel kurulmuş evler, kıvrılan dar geçitli sokaklar… Labirente benzeyen yolları, karşı karşıya olan pencereleri ve dışı boyasız olan bu irili ufaklı evlerden birinde yaşıyorum ben. Üç kişilik aileye yuva olan küçük ve mütevazı evimizin diğer iki üyesi babam ve üvey annem.

Öz annem, ben iki yaşındayken tutulduğu bir hastalıktan dolayı hayata gözlerini yummuş. Bir süre sonra babam üvey annemle evlenmiş. Annemi hatırlamadığım için üvey anneme "anne" demişim. O günden sonra da anne demeye devam ettim. Ben anne dedim ama o bana pek annelik yapmadı. O kutsal ismin hakkını veremedi. Her zaman çok kıskanç bir kadın oldu. Babamı benden bile kıskandı. Çocukluğum boyunca, babamın beni bir kez bile kucağına alıp sevdiğini hatırlamam. Öyle anlar olurdu ki ilgi çekmek amacı ile saklanırdım. Gizlendiğim mabedimde merak edilmek umuduyla beklerdim. Beklemenin ne kadar derin bir sancı olduğunu ilkin o anlarda idrak ettim. Saklandığım yerden saatler sonra sıkılıp

çıkar ve kendi kendimi sobelerdim her defasında. Oysa sobelemeyi değil, sobelenmeyi beklerdim.

Çocuk kalbi işte… Hep sevilmeyi istedim. Küçücük kalbimin kocaman rüyasıydı sevilmek. Sevilmek rüyasıydı da gerçeği özlemi oldu her dem.

İçine kapanık, sinmiş bir çocukluktan sonra artık genç bir kızım. Bugün 24 yaşındayım. Doğum günümü yine hiç kimse hatırlamadı. Görünmeyen bir varlık gibi hissediyorum kendimi. İçim artık sızlamıyor ama iyileşemiyor da daha önce sızlamış olan yerlerim. Avunmuyor okşanılmayan saçlarım…

Yok sayılmaya artık alıştım. Soyutlanmaya, yokmuşum gibi davranmalarına… İçim o kadar da acımıyor artık. Acılar bende kronikleşmiş, artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Üvey annemin babamla yaptığı ikinci evliliğiymiş. Çevreden duyduğuma göre çocuğu olmuyormuş. Hatta ilk evliliği de bu yüzden bitmiş. Sonrasında da babamla evlenmiş.

Evimiz dört odadan oluşuyor. Odaların yapısı her ne kadar düzensiz de olsa şirin bir eve sahibiz. Annemle babam bu evi birlikte yapmışlar. Canım annem, evi olacağı için sevinir, o koca tuğlaları üçlü beşli taşırmış. Bu evde çok emeği varmış. Bu yüzden evimizin manevi değeri benim için çok önemlidir. Kendimi kötü hissettiğim zamanlarda, odamın duvarlarını okşar, öperim.

Annemin o güzel elleri değmiş ya, sanki annemi öpüyormuşum gibi hissederim. Bu soğuk duvarlar, annemin sıcak ellerinin yerini tutmaz bilirim ama baktığım her köşede onun sinmiş emeğini görüyorum ben.

Zavallı anneciğim, cefasını çekmiş ama sefasını sürememiş evinin. Şu yalan dünyadan, her nefsin mutlak tadacağı ölümü tadarak hak ve baki olan ahirete göçüp gitmiş. Sanki hiç yaşamamış, hiç var olmamış gibi… Şimdi adını anan dahi yok... Bir tek komşumuz Raziye teyze bana her fırsatta annemden bahseder. O da anlatmasa, hafızamda silüetinden başka hiçbir şeyi olmazdı canım annemin.

Babamla annem kaçarak evlenmişler. Annemin babası, annemi evlatlıktan reddetmiş. Anneannemin yüreği çok yanmış, konuşmak istemiş ama dedemin korkusundan bir türlü kızıyla konuşamamış. Sonra ikisi de rahmetlik olmuşlar.

Raziye teyze annelik yapmış anneme. Ben doğduğumda, anneme yine Raziye teyze bakmış. "Çok uslu bir bebektin, hiç anneni üzmezdin." der her zaman Raziye teyze.

Annem avuçlarımı öper, uzun uzun koklarmış beni. "Bizi okutan olmadı ama ben kızımı okutacağım. Kimseye boyun eğmeyecek, o benim çektiklerimi çekmeyecek." dermiş. Ama beni büyütmeye annemin ömrü yetmedi. Beni de okutan olmadı tabii... İlkokulu bitirir

bitirmez eve kapatıldım. Öğretmenim babama ısrarla, "Kızınız çok zeki, mutlaka okutmalısınız." demesine rağmen babam okumamı istemedi.

"Buralarda kız çocuğu okutulmaz. Okutana da iyi gözle bakmazlar." zihniyetiyle engel oldu hayallerime. Zaten çoğu kız çocuğunu on sekizine bile basmadan koca evine gönderirler. Onlara göre o yaşlardaki kız çocuğu gözü açılmamış bir kuş gibidir. "Gözünü kocasının evinde açsın ki ondan başkasını gözü görmesin." diye düşünürler. Bu nedenle küçük yaşta evlendirilenler çok kişi gördüm buralarda… Evlendirilenlerin hepsi mutsuz ama sessiz olmaya mahkûmlardı. Yani onlara göre ben şu anda evde kalmış sayılıyorum. Ergenlik çağımda benim de çok isteyenim oldu ama benim pek çeyizim yoktu. Gelenler bunu duyunca bir daha gelmedi. Üvey annem Cemile, "Biz karnımızı zor doyuruyoruz, bir de çeyiz mi düzelim?" deyip durdu. Buralarda çeyize çok önem verilir. Bir genç kızın ne kadar çeyizi varsa, o kadar da kıymeti vardır.

Erkek çocuklar okutulur, çoğu memur veya başka meslek sahibi olur. Sonra aileleri münasip gördükleri körpe bir kızı bu gence alırlar. Kızların aileleri, çoğu zaman kızlarının fikrini almadan karar verirler. Onlara göre o küçüktür, cahildir ve onun için en iyisini aileleri bilir.

Aslında bu yönden hak veriyorum onlara. Daha bebekleri ile oynamayı yeni bırakan bir çocuk, evliliği de

oyun zanneder maalesef. Koca evine gidince de değişen pek bir şey olmaz. Söz hakkı tanınmaz, yapılacak bir şey için fikri alınmaz. Evde otursunlar, çocuk doğursunlar yeter. Erkeklerin gözlerinde başka hiçbir işe yaramazlar. Bu küçük kadınlardan birisi cesaret edip ortaya bir fikir sunduğunda, "kadın aklı" gibi çok saçma bir düşünce ile aşağılanmaya maruz kalır.

Raziye teyze, benim çok güzel olduğumu düşünür. "Çeyizin olmasa da senin şu güzelliğin yeter benim güzel kızım." der. Ama herkes Raziye teyze gibi düşünmüyor. Canım Raziye teyzem, kendince beni teselli ediyor işte.

Bu hafta sonu tek ve en yakın arkadaşım olan Zehra'nın düğünü var.

Beyaz eşya dükkânı olan biriyle evleniyor. Zehra'nın ailesi buraların âdetine uymayacak kadar akıllı ve iyi insanlar. Benimle aynı yaşta olan Zehra'nın bu yaşına kadar istediği biriyle evlenmesi için beklediler.

Yanlış anlaşılmasın burada "flört" diye bir şey yoktur ve olamaz. Bunu en anlayışlı aile bile onaylamaz ki ben de öyle düşünüyorum. Flört saçma ve gereksiz geliyor bana. Zehra, bu son gelen görücüsünü beğendi ve evlenmeye karar verdi.

Zehra ailenin tek kızı ve dört tane abisi var. Bu yüzden çok fazla çeyizi var. İhtiyacı olan her şeyden birkaç

tane alınmış. E tabii ki Zehra'nın yaşı ilerlemiş olsa dahi, çeyizi sayesinde istediği biriyle evlenebiliyordu.

Hafta sonu göz açıp kapayıncaya kadar çabuk geldi. Zehra'nın düğününe ailecek biz de davetliydik çünkü komşu oluyorduk. Geçen yıl dikiş kursuna gitmiştim. Babamdan yalvar yakar aldığım para ile kendime kumaş aldım ve güzel bir elbise diktim.

Düğünün başlama saati yaklaşınca giyinip başörtümü bağladım. Hazırlanıp odamdan hole çıktığımda babamlar beni kapıda bekliyordu. Cemile annem beni görünce yüzüne alaycı bir ifade takıp, "Nihayet bir şeye benzemişsin. Dua et de bu düğünde kısmetin çıksın." dedi.

Bu kadının iltifatı bile bana iğne gibi batıyordu ya da bu kadın iltifat etmeyi bilmiyordu. Söylediklerini duymazdan gelip ayakkabılarımı giyindim.

Salona vardığımızda insanlar daha yeni toplanmaya başlamışlardı. Gelin ve damat, fotoğraf çekiminde olduğu için henüz gelmemişlerdi.

Bizi Zehra'nın annesi karşıladı ve yer gösterdi. Oturduktan bir süre sonra gelin, damadın kolunda salon kapısında belirdi.

Gelinle damadı gören davetliler, coşkulu bir şekilde alkışlamaya başladılar. Zehra, beyaz gelinlik içinde çok güzel görünüyordu.

Gelinliği kapalıydı ama saçları yapılmıştı. Yüzünde çok da ağır olmayan bir makyaj vardı. Damatla birbirlerine çok yakışmışlardı doğrusu. Düğün boyunca kulak kulağa konuştular. Zehra çok mutlu görünüyordu.

Düğün bitiminde Zehra'yı ve ailesini tebrik edip eve geldik. Cemile annem, daha kapı eşiğinde, "Herkes evlendi bir sen evlenemedin! Başıma kaldın kız kurusu." diye söylenmeye başladı.

Ben onun bu sözlerine, babamın sessiz kalışlarına alıştım artık. Bu yüzden ne yaparsa yapsın susmayı tercih ediyordum. Günler böylece geçip gidiyordu.

Dünüm ile bugünüm hep aynıydı ve yarınımın da bundan farklı olacağını sanmıyordum.

Pastel renklerde yaşadığımız sonbahardan sonra, dondurucu soğukların olduğu kış mevsimine gelmiştik.

Evlerin bacaları tütmeye başlamıştı. Uzmanlara göre kış çok soğuk geçecekmiş. Benim yalnızlığım kadar soğuk. Hayallerim, düşlerim, ellerim kadar soğuk...

Kış olmasına rağmen o gün hava açık ve güneşliydi. Serin ama mis gibi bir hava vardı. Günlerden sonra ilk defa odamın penceresini açıp, o güzel havayı içime çekebildim. Karşıdaki dağın başı yine bulutlanmıştı. Birkaç haftadır sessiz ve sakin olan sokak, o gün çocukların neşeli çığlıklarıyla çınlıyordu yine.

O günün bir özelliği daha vardı. Cemile annemin dediğine göre görücülerim gelecekmiş.

Cemile annem, "Kız Nazlı, git kendine çekidüzen ver. Bu gelenler de seni beğenmezse, babanı falan dinlemem işe verir çalıştırırım seni. Haberin olsun!" dedi.

Sanki gelen beni çirkin bulup beğenmiyordu da bu yüzden hâlâ evlenememişim gibi suç yine benim olmuştu.

Buralarda çalışan kızlara iyi gözle bakmazlar. Sırf bu yüzden babam, Cemile annemin bütün ısrarlarına rağmen beni işe göndermedi. Çalışmayı isterdim doğrusu. Evdeki huzursuzluğu devamlı yaşamaktansa, çalışma fikri daha iyi geliyordu.

Cemile annem hummalı bir şekilde temizliğe koyuldu. Bana, "Sen git o suratını bir şeye benzet, gerisini ben hallederim." dedi.

Başka zaman içeceği suyu benden isteyen kadın, bugün sırf beğenilip gitmem için dört koldan ev temizliyordu. Trajikomik bir durumdu… Ama çabalaması boşunaydı. Çünkü bu gelenler de çeyizimin olmadığını öğrenince, eminim bir daha gelmek istemeyeceklerdi.

Gelecek olan görücüler, Zehraların uzaktan akrabası oluyormuş. Onun düğününde görmüşler beni.

Zehra'nın annesi Hatice hanımdan, aracı olması için ricada bulunmuşlar.

Sabahın erken saatlerinde soluk soluğa kapıya dayandı kadıncağız. Zehra da gelecekmiş hem. İşte buna çok sevinmiştim çünkü Zehra çok iyi bir arkadaştı ve onunla konuşmak beni rahatlatıyordu.

Üzerimi giyinip başörtümü bağladım. Kendime çekidüzen verip, kırık aynamda yüzümü inceledim. Bu sırada kapı çaldı. Sanırım gelenler beklediğimiz misafirlerdi. Odadan çıkıp kapıyı açtım. Evet, gelenler Zehra, annesi Hatice hanım ve orta yaşlarda bir kadındı.

Ufak bir tebessümden sonra, "Hoş geldiniz!" deyip onları içeri buyur ettim. Sonra Cemile annem çıktı yatak odasından. Üzerine bayramlıklarını giymiş ve bir hayli hazırlanmışa benziyordu. Onu o hâlde görünce çok şa-

şırdım, gülmemek için kendimi zor tuttum. Sanki görücü bana değil, ona gelmişti.

Misafirleri içeri buyur ettikten sonra yanlarına gidip ellerini öptüm. Hatice Hanım, eliyle yanındaki kadını işaret ederek, "Nazlı, bu hanım Mehmet oğlumuzun annesi oluyor kızım." dedi.

Karşımda beni tepeden tırnağa süzen kadına tebessüm ederek başımı eğdim ve kahve yapmak için mutfağa geçtim.

Demek sayın eş adayımın adı Mehmet idi. Aslında benim için pek de önemi yoktu. Sonu olmayacağından o kadar emindim ki öğrensem ne öğrenmesem ne diye düşünüyordum.

Kahveleri hazırlarken mutfağa Zehra geldi. Gülümseyerek yaklaşıp, "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Biraz." dedim gülümsemesine mukabil.

Bu cevabıma muzipçe güldü ve "İnşallah Saadet teyze seni beğenir de biz de senden kurtuluruz artık." dedi.

Bu beklemediğim cümle karşısında bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Kurtulacağını mı sandın akıllım? Bakma, şimdi Cemile annem bir yere göndermiyor ama evlenince her gün size geleceğim. Usanacaksın benden." diye cevap verdim.

Zehra, birden benim attığım kahkahadan daha sesli bir kahkaha attı.

"Senden usanacağımı sanmıyorum ama başka şehirden buraya her gün gelmek sana zor olmasın." deyiverdi.

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Başka şehir de nereden çıkmıştı şimdi? Konuştuğumuzla ne alakası vardı ki? Yüzüne, anlamadığımı belirten bir bakış fırlattım.

"Ah, aptal kafam! Sahi sen bilmiyorsun daha." dedi.

Kafam daha da karışmıştı. Bilmediğim neydi? Zehra ne demeye çalışıyordu?

"Neyi bilmiyorum Zehra?"

"Mehmet, öğretmen ve başka bir şehirde görev yapıyor."

Bu son duyduğum cümle beni çok şaşırtmıştı.

Hemen hızlıca, "Kaç yaşında?" diye sordum. Zehra'nın dediğine göre benden sadece iki yaş büyükmüş.

Beni tercih etmelerinde bir sebep arıyordum. Buraların âdetlerine göre ben evde kalmış sayılırdım. Üstelik Hatice teyze, çeyizimin olmadığını da iletmişti karşı tarafa. Okumuş oğullarına çeyizi çok olan körpe bir kız çocuğunu değil de neden beni eş olarak düşünmüşlerdi?

Zehra, bu şaşkın hâlime anlam verememiş gibi dudak bükerek, "Neden bu kadar şaşırdın ki? Ne yani benim güzel arkadaşımı bir öğretmen isteyemez mi?" dedi.

Bu soru beni gülümsetti. "İsteyen öğretmen değil, annesi!" dedim.

Bu cevabıma bu sefer Zehra gülümsedi. "Merak etme görünce o da beğenecek, eminim!" diye cevap verdi.

Bense bu cevabın karşısında sadece nezaketen gülümsemeyi tercih ettim.

Kahveleri pişirip içeri geçtik. Herkese kahvesini verip, kanepenin ucuna iliştim ve tepsiyi dizlerimin üzerine indirdim.

Görücü Saadet Hanım, beni süzmeye devam ediyordu. Kahveler içilince fincanları alıp mutfağa bıraktım. Sonra da misafirlerin yanına oturdum.

Saadet Hanım, "Eline sağlık kızım, kahven güzel olmuş." deyince, "Afiyet olsun efendim." diyerek karşılık verdim.

Hemen sonrasında Saadet Hanım, Cemile anneme dönüp, "Eğer müsaade ediyorsanız akşam oğlumla birlikte gelmek istiyorum. Ben kızımızı beğendim. Gençler de birbirlerini beğenirlerse olur inşallah." dedi.

Cemile annem dünden razı bir tavırla, "Ne demek efendim, her zaman bekleriz." diye cevap verdi. Bunu duyan Saadet Hanım'ın yüzü gülmüştü. "O hâlde artık kalkalım. Akşam görüşürüz." diyerek oturduğu yerden doğruldu.

Cemile annem, yüzünde memnun bir ifadeyle, "Tabii efendim, bekliyoruz." diye ilave etti. Bunun üzerine Zehra ve annesi de ayağa kalktılar. Hayırlısı olsun dilekleriyle kapıya yöneldiler.

Misafirleri uğurlayıp içeri geçtik. Cemile annem sürekli sırıtıyordu. Anlaşılan damat adayının öğretmen olduğunu öğrenmişti.

Sonunda sessizliği bozup, "Hadi yine iyisin, seni istedikleri çocuk öğretmenmiş." dedi.

Öğretmen olduğundan haberimin olduğunu söyledim.

Eliyle kalkmamı işaret ederek, "Hâlâ oturuyor musun? Kalk çabuk hazırlan. Tak takıştır, kendini beğendirmeye çalış. Şu yaşında şu çirkinliğinle seni bir öğretmene layık görmüşler, bu fırsatı iyi değerlendirmeye bak." dedi.

Çok sinirlenmeme rağmen sükûnetimi bozmayıp odama geçtim. Ben hâlâ bunun normal olmadığını düşünüyordum. Beni tercih etmelerinin bir sebebi olmalıydı. Damat adayı belki çok çirkindi. Belki de bir kusuru vardı. Bunu da akşam öğrenecektim.

Akşama çok az vakit kalmıştı. Cemile annem ile evi güzelce toparladık. Sonra Cemile annem, neredeyse bütün elbiselerimi denememi istedi. Nihayet birinde karar kılmıştı. Güneş yavaş yavaş çekilirken, sokaklar da boşalıyordu.

Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Etraf daha da soğumuş, bacalardan yükselen dumanlar daha bir çoğalmıştı. Sobaya bir poşet kömür daha atıp üzerindeki tıslayan güğüme su doldurdum. Babam eve geldiğinde, karanlık çoktan çökmüştü.

Babamın küçük bir marangoz dükkânı vardı. Evin tek gelir kaynağı o dükkândı. Cemile annem, olan biteni babama anlatınca babam, "Hele bir gelsinler bakalım, hayırlıysa olur." dedi.

Vakit ilerledikçe beni bir heyecan basmıştı. Onca görücüme rağmen ilk defa bir erkekle tanıştırılacaktım. Bütün hazırlıklar tamamdı ve oturup beklemeye başladık.

Pencere önünde oturan babam, gelen bir araba sesiyle dışarıya bakıp, "Sanırım geldiler." dedikten sonra ayağa kalktı. Hemen arkasından Cemile annem pencereye abanıp sevinçle, "Aa, vallahi onlar!" dedi.

Hep birlikte hole çıkıp kapıya yöneldik. Babam kapıyı açıp beklemeye başladı. Hemen arkasında biz de bekliyorduk. Heyecandan kalbimin atışlarını hissedebiliyordum.

Görüş alanıma önce aşina bir yüz girdi. Bu, Mehmet'in annesi Saadet Hanım'dı. Hemen yanında benim yaşlarımda bir bayan vardı. Selam vererek içeri geçtiler.

Gülümseyerek, "Hoş geldiniz!" derken pardösülerini vestiyere asmalarına yardımcı oldum. Saadet Hanım açıklama ihtiyacı duymuş olmalıydı ki, "Mehmet, arabayı park edecek yer arıyor. Birazdan gelir." açıklamasında bulundu. Babam bu söz üzerine, "O hâlde siz içeri buyurun." diyerek misafirlerimizi içeri buyur etti.

Hep birlikte içeri geçtik. Ben hemen Saadet Hanım'ın elini öptüm, sonra yanındaki genç bayana yöneldiğim sırada, "Kızım Beyza!" dedi Saadet Hanım.

Beyza gülümseyerek yerinden doğruldu ve "Tanıştığıma memnun oldum." dedikten sonra sarıldı. Ben de tebessüm ederek memnuniyetimi ifade ettim.

Tam bu sırada kapı çaldı. Gelenin kim olduğunu bildiğimiz için hepimiz aynı anda kapıya yöneldik. Kapıyı yine babam açtı. Elinde bir buket çiçek ile bekleyen genç bir adam vardı kapıda.

Bu Mehmet olmalıydı. Babam, "Hoş geldin oğlum, buyur şöyle geç." diyerek içeri aldı. Tahminen boyu 1.80 cm civarındaydı. Esmer teni, yeşil gözleri, hafif dalgalı saçları vardı. Bu kişi, beklediğimin tam tersi çok yakışıklı biriydi. İçeri geçerken elindeki buketi ve paketi bana uzattı.

"Teşekkür ederim, hoş geldiniz."

"Rica ederim, hoş bulduk."

Bu kısa diyalogdan sonra onlar içeri, ben de mutfağa geçtim.

Hâlâ inanmakta zorluk çekiyordum. Hem çok yakışıklı hem de okumuş birine neden beni istiyorlardı ki? Hâlâ bir sebep bulmaya çalışıyordum.

Bu durum normal değildi. Bir sebebi olmalıydı ama ne?

Bu düşüncelerle kahveleri hazırladım. Yanına, Mehmet'in az önce getirdiği çikolata paketini açıp koydum. İçeri girdiğimde ebeveynler arasındaki sohbet oldukça koyulaşmış gibi görünüyordu.

Mehmet ile Beyza da kendi aralarında konuşuyorlardı. Acaba benden mi bahsediyorlardı? Kesin öyleydi. Peki, hakkımda ne söylemişti acaba?

Kahveyi sırayla önce babama sonra Mehmet'e sonra diğerlerine verip, babamın yanına oturdum. Benim içeri girmem ile kesintiye uğrayan sohbet tekrar başlamıştı.

Babam Saadet Hanım'a dönerek, "Demek eşinizi kaybedeli on sekiz yıl oldu."

"Evet, efendim, dile kolay, on sekiz yıl. Kocam öldüğünde, Mehmet ilkokula yeni başlamıştı."

Demek Mehmet'in babası yoktu. Onunla ortak bir yönümüzün olduğunu böylece öğrenmiştim. Ben annemi kaybetmiştim, o ise babasını kaybetmişti. Onu benden iyi hiç kimse anlayamazdı. Çok acı veren bir duyguydu. Bu düşüncelerle farkında olmadan Mehmet'e baktım. Tam bu sırada onun da bana baktığını fark ettim.

Birden göz göze geldik. Ben hemen başımı eğdim. Bu bir anlık olay, beni fazlasıyla utandırmıştı. Yanaklarımın yandığını hissettim. Kesin şimdi kıpkırmızı olmuştum. Tenimin beyaz olması bunu daha belirgin yapıyordu.

Boş fincanları alıp mutfağa geçtim. Ocağa çay suyu koyup fincanları yıkamaya koyuldum. Birden mutfağın kapısında Beyza belirdi. Gülümseyerek yanıma gelip, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Beyza, abisine çok benziyordu. Onun gibi yeşil gözleri, uzun kirpikleri vardı. Çok güzel bir kızdı.

"Lütfen, ben hallederim." dedim. Bu sırada parmağındaki alyans dikkatimi çekti. O da bunun farkına vardı.

"Ben evliyim. Eşim bir ilaç fabrikasında çalışıyor. İlaç tanıtımı için zaman zaman şehir dışına çıkmak zorunda kalıyor. Bugün de maalesef bu yüzden aramızda değil." dedi.

Başımı hafifçe sallayarak anladığımı belirtmek için gülümsedim. Sanki bana bir şey demeye çalışıyordu ama bir türlü söyleyemiyor gibi bir hâli vardı.

Yardımcı olmak amacıyla, "Bir şey mi söyleyecektiniz?" diye sordum.

"Aslında evet." şeklinde cevap verdi.

"Buyurun lütfen, sizi dinliyorum."

"Şey, ağabeyimle yalnız konuşmak ister misin?"

Birden ne söyleyeceğimi bilemedim. Beyza karşımda yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Ama konuşabilir miydim bilmiyordum.

Heyecandan saçmalamaktan korkuyordum. Tam bu sırada Cemile annem mutfağa girip, "Tabii konuşur. Konuşmadan olur mu hiç?" dedi.

Anlaşılan bizi dinliyormuş. Beyza sevinçle mutfak kapısına yönelip, "Tamam, o hâlde ağabeyimi çağırayım." diyerek çıktı. Cemile anneme manidar bir şekilde baktım. Ama onun pek umurunda değildi. Emrivaki bir ses tonuyla, "Hadi odana geç, burada rahat konuşamazsınız." dedi.

Kapıdan çıkarken de dönüp, "Aklın varsa oğlanı kandırmaya çalış, bu senin son şansın." diye tembihte bulundu. Sanırım bu da bir tür tehditti.

Elimi kurulayıp mutfaktan çıkarken, oturma odasının kapısı açıldı. Kapıda görünen Mehmet'ti. Beyza söylemiş olmalıydı.

Odamın kapısını gösterip, "Şöyle buyurun!" dedim. Birlikte odaya girdik...

Kapıyı aralık bıraktım. Oturması için yatağımı gösterdim. Teşekkür ederek oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birleştirdi. Ben de hemen karşısında, pencerenin önünden ayakta duruyordum.

İkimiz de susuyorduk. Pencereden dışarıya baktım. Hafiften kar yağıyordu. Rüzgârın da etkisiyle ürkek kelebekler misali uçuşuyorlardı. Sessizliği ilk bozan Mehmet oldu.

"Kar mı yağıyor?"

Başımı çevirip "Evet" diye cevap verdim. Oda yeniden sessizliğe büründü. Bu defa sessizliği bozan ben oldum.

"Ne kadar güzel görünüyorlar. Gecenin karanlık koynunda masum birer melek gibiler."

Bu sözüm üzerine sürekli başı önünde olan Mehmet bana baktı. Benim başım dışarıya çevrili olduğu halde onun bana baktığını hissedebiliyordum.

"İlginç!" dedi.

Bu şaşırtıcı cevap üzerine dönüp ona baktım. İlginç olan neydi? Kendisine baktığımı görünce gözlerini pencereye çevirdi ve devam etti.

"Hiç böyle düşünmemiştim. Doğrusu farklı düşüncelere sahipsiniz."

"Öyle mi? Ben sevdiğim şeylere her zaman böyle güzel yakıştırmalar yaparım."

"Yani karı seviyorsunuz, öyle mi?"

"Dört duvar arasında ve soba yandığı zamanlar, evet seviyorum."

Bu kısa diyalogdan sonra Mehmet'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. İlk defa güldüğünü görüyordum. Sağ yanağında gamzesi vardı. Gülmek yakışıyordu ama komik olan ne, bunu anlayamamıştım.

"Komik olan ne?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Bu sözüm üzerine ciddiyetini takınıp, "Doğrusu sizden böyle cevaplar beklemiyordum." dedi.

Bu ne demekti şimdi? Nasıl cevaplar beklemiyordu?

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Önemli değil, unutun gitsin." diye geçiştirdi.

Bu son sözü, neden bilmiyorum ama gerilmeme sebep olmuştu.

"Sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum.

Bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyordum. Anlamış olacak ki, "Yok hayır, teşekkür ederim." diyerek ayağa kalktı.

Kapıdan çıkarken arkasından, "Rica ederim." diye ilave ettim.

Birkaç dakika daha pencereden dışarıyı seyredip, ben de oturma odasına geçtim. Cemile anam çay servisini yapmış, sohbet faslı başlamıştı.

Bir süre sonra müsaade isteyip kalktılar. Hep birlikte hole çıkıp kapıdan uğurladık.

Saadet Hanım, elini öptükten sonra bana sıkı sıkıya sarılıp, "Görüşmek üzere, hoşça kal kızım!" dedi.

Ben de tebessüm ederek, "Güle güle efendim." dedim.

Mehmet babamın elini öpüp, bize dönerek hayırlı geceler diledi. Başımı hafifçe öne eğerek hayırlı geceler dileğini tekrarladım.

Onlar kapıdan çıkıp biraz ilerleyene kadar kapıda bekledik. Sonra kapıyı kapayıp hep birlikte içeri geçtik.

Babam gayet belirgin olan yüzündeki memnuniyet ifadesi ile, "Valla helal olsun, çok terbiyeli bir çocuk. Ailesi de temiz bir aileye benziyor." dedi.

Cemile annem, "Doğrusu ben de çok beğendim. Çocuk hem terbiyeli hem yakışıklı."

Bu sözden sonra gözünün kenarı ile sinsi bir şekilde beni süzerek, "Böyle birini beklemiyordum, şaşırdım." diye bitirdi.

Bense onları dinlemiyormuş gibi yapıp, pencereden dışarıyı seyrediyordum. Sonra bir an sessizlik oldu. Anlaşılan şimdi de benden yorum bekliyorlardı.

Cemile anam ağzında kelimeleri yayarak, "Kız Nazlı, sen nasıl buldun oğlanı, de hele?" diye sordu.

Güya ona göre benim beklediğimin çok üstünde bir durumdu. Ama vereceğim cevap belliydi. Gözlerimi pencereden babamların olduğu yöne çevirdim. Beklenilenin tam tersini yapıp, "İyi… Fena değil. Hayırlısı olsun!" diye cevap verdim.

Cemile annem bu cevaba çok bozulmuştu. Yüzünü buruşturarak, "Hıh, bulmuş da bunuyor haspam. Başına devlet kuşu kondu da haberi yok. Fena değilmiş, lafa bak!" diye homurdanmaya başladı.

Sanki benim beğenmem ile her şey olup bitiyordu. Bakalım Mehmet de beni beğenmiş miydi?

Hoş, ben onun hâl ve hareketlerinden ne düşündüğünü pek kestirememiştim ama beni beğenmesine ihtimal de vermiyordum doğrusu.

Tamam, belki fiziki olarak güzel sayılabilirdim. Ama ona göre ben okumamış cahilin tekiydim. Cemile annem homurdanmaya devam ediyor, babam ise yine sessiz kalma hakkını kullanıyordu.

"Benim uykum geldi, müsaadenizle artık yatıyorum." diyerek ayağa kalkıp odadan kendimi dışarı attım.

Odama girerken, hâlâ içerden Cemile annemin homurdanmalarını duyuyordum.

Aslında ben de olmasını tüm kalbimle istiyordum. Tabii ki ilk defa gördüğüm birine tutulduğum için değil, Cemile annemin eziyetinden kurtulmak ve bu eziyete artık dayanamadığım içindi. Hem önünde sonunda olacak bir şeydi. Ha Mehmet ha bir başkası… Sonuçta evlenecektim. Hem bir süre sonra bana talip olarak artık karısı ölenler veya eş üstüne evlenmek isteyenler de gelmeye başlayacaktı eminim...

Aradan birkaç gün geçmesine rağmen görücü tarafından bir ses çıkmamıştı. Ben zaten beklemiyordum. Cemile annem de artık yavaş yavaş ümidini kaybetmeye başlamıştı.

Arada, "Hay Allah, keşke krem rengi elbiseni giyseydin." diye hayıflanıp duruyordu.

O gün hava daha bir soğuktu.

Önceki günden beri hiç durmaksızın yağan kar bütün şehre beyaz gelinlik giydirmişti. Sobaya bir poşet daha kömür attım. Üzerinde demlenen çaydan bir bardak doldurdum. Yine pencere kenarında, her zamanki yerime oturup dışarıyı seyretmeye başladım.

Ben koca dünyayı, şu küçük pencereden yansıyanlardan ibaret sanıyordum. Bütün dünyam bu küçük pencerenin gösterdiği kadardı.

Karşıki dağ yine bulutlardan görünmez olmuştu. Arada küçük dar sokağımızdan karda bata çıka yürümeye çalışan insanlar takılıyordu gözüme.

Cemile annem yine her zamanki gibi pembe dizilerinden birine bakıyordu.

Çaydan bir yudum daha alıp tekrar baktım dışarıya. O kadar dalmışım ki telefonun sesiyle irkildim birden. Cemile annem ile birbirimize baktık.

Cemile annem, "Ben bakarım!" diyerek ayağa kalkıp telefonu açtı. Ben de dışarıyı seyre devam ettim. Bu muhteşem tabiat olayını seyretmek kendimi iyi hissettiriyordu.

"Saadet Hanımcığım siz miydiniz? Kusura bakmayın birden sesinizi alamadım."

Saadet Hanım mı? Bu Mehmet'in annesi olabilir miydi? Belki ama buna pek ihtimal vermiyordum.

Cemile annem hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Tabii efendim, ne demek… Her zaman bekleriz. Selametle efendim… Çok çok selamlar efendim. Görüşmek üzere."

Bu kadın kılı kırk yararak kiminle konuşuyordu böyle? Sorumun cevabı uzakta değildi. Telefonu kapar kapamaz gelip yanıma oturdu. Sevinçten dört köşe olmuş, ağzı kulaklarındaydı. Omzumdan hafifçe iterek, "Kız Nazlı… Müjdemi isterim." dedi.

Bu dediklerinden sonra ne olduğunu çok iyi anlamıştım ama anlamazlıktan gelip "Hayırdır ne oldu?" diye sordum.

Görücü Usulü Aşk

Nejla Arslan Kurt

Ezelden yazılmış bir hayat bu. Her hayat gibi evveli... Oysa ahiri bana özgü. Her satırı bana vakfedilmiş. Al bu hayat senin denilmiş, yaşa yaşayabilirsen, ben yürümüşüm bana sunulan hayatın satırlarına... Çocukluğumda takılmış gözlerim siyah beyaz filmlerdeki aşklara... Aşk rüyaları kurmuşum da bahtıma görücü usulü bir tanışıklık düşmüş. Nasibim demişim ve akmış içime, karışmış nehirlerime sevda...

Kalbime satırlar yağıyor... Satırlar yüreğimi yıkamaya başlayınca, hayatımı taşıyan varlığım ne yapar? Sormuştum da bilememiştim... Ta ki içimi yıkayan satırlar kalbimdeki hayata dokunana kadar...

Ezelden yazılmış bir hayat bu. Herkese aşikâr, oysa yaşayanı ben... Bir sevda bir hayata nasıl bir bedel yazar? Aşkın kabahati yok... Aşk dokunur kalbe, nedensiz değildir. Sevgili bilmese de...

Bir fincan kahvede hatır izin kaldı sevgili...

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511467

x.com/hayatyayinlari
f.com/hayatyayinlari
@.com/hayatyayinlari

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata